

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
31. 05. 2012.

Aragorn!

Anarhija bez mapa ili pridjeva

Aragorn!
Anarhija bez mapa ili pridjeva
2007

Tekst je originalno objavljen kao uvodna riječ za 63.
broj časopisa Anarchy – Journal of Desire Armed.
<http://www.stocitas.org/anarhija-bez-mapa-ili-pridjeva.htm>

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

2007

Većina tendencija u anarhističkim krugovima ima skučenu koncepciju onoga što točno čini anarhistu, što je anarhistički projekt, i kako će izgledati transformacija u anarhistički svijet. Bez obzira da li su zeleni ili crveni, komunisti ili individualisti, aktivisti ili kritički nastrojani, anarhisti puno vremena troše na obranu vlastitih spekulativnih pozicija o ovim kompliciranim pitanjima prilikom upoznavanja sa onim što drugi imaju ponuditi – posebno drugi anarhisti.

Kao rezultat toga mnogi nalaze poželjnijim da rade na vlastitim projektima, političkim i socijalnim, mimo anarhističkih krugova. Ili ne smatraju da je njihov određeni projekt zanimljiv za anarhiste vjerujući u njegovu važnost i pored toga (kao u slučaju većine progresivnog aktivizma) ili ne uživaju posebno u društvu anarhista i onoj vrsti napetosti koju iziskuje rad s anarhistima. Oba razloga snose gotovo potpunu odgovornost za duboko nepovjerenje koje anarhisti imaju prema programima drugih anarhista.

Nekada davno postojao je anarhistički poziv na „Anarhizam bez pridjeva”, što se odnosilo na doktrinu koja je tolerirala koegzistenciju različitih škola anarhističke misli. Umjesto kvalificiranja anarhizma kao kolektivističkog, komunističkog, ili individualističkog, anarhizam bez pridjeva je odbio unaprijed koncipirati ekonomska rješenja za post-revolucionarno vrijeme. Umjesto toga, anarhizam bez pridjeva je zastupao mišljenje da je ukidanje vlasti, a ne prepiranje oko budućnosti, od primarne važnosti.

Danas postoji jednako puno (ako ne i više) podjela u vezi s tim kako bi trebalo izgledati ukidanje vlasti, kao što je prije sto dvadeset godina bilo podjela po pitanju ekonomskog programa nakon revolucije. Anarhistički aktivisti/kinje („organizatori/ke”) vjeruju da će moć — odozdo ukinuti vlast. Anarhisti koji vjeruju u klasnu borbu smatraju da će radnička klasa okončati vladavinu kapitalističkog društva. „Kolapsisti” vjeruju da će ekonomski uvjeti i stanje životne sredine neizbježno dovesti do socijalne transformacije i okončanja vlasti.

S druge strane, mnogi anarhisti uopće ne vjeruju u to da je ukidanje vlasti od primarne važnosti za anarhiste. Njihovi argumenti su da vlast ne može biti tek tako shvaćena (nju čini i kapitalizam i država i nijedno od toga). Da anarhisti nemaju (političku, socijalnu, narodnu ili materijalnu) moć da ostvare ovo ukidanje, i da se vlast transformirala u nešto daleko difuznije od kraljeva i monopolista iz 19. stoljeća. Ako se

vlast ponajbolje može shvatiti kao spektakl, danas, onda je ona i difuzna i koncentrirana. Ova fleksibilnost na strani spektakularnog društva je dovela do nastojanja ukidanja vlasti (i praksi mnogih anarhista), zbog vlastitog dobra, sa ciljem da budu viđena kao utopijska i (spektakularno) smiješna.

Anarhisti svih vrsta se slažu da su revolucionarni programi iz prošlosti debelo promašili u nastojanju da ostvare totalno oslobođenje ugnjetavanih. Ljevičari vjeruju da su programi vjerojatno bili dobri, ali su vrijeme i uvjeti bili loši. Mnogi drugi anarhisti vjeruju da je vrijeme za Programme isteklo. Ove perspektive su vidljive u povijesti anarhizma i izvor su beskrajsnih svađa tijekom osnivanja i na sastancima anarhističkih grupa.

Povijest treba koristiti za osiguravanje konteksta tih različitih perspektiva ali se ona, umjesto toga, shvaća kao [sredstvo za] pribavljanje dokaza u korist jednih ili drugih. Umjesto da pokušamo jedni druge razumjeti, mi izgleda koristimo priliku izostanka našeg uspjeha da bismo učvrstili svoje pozicije i produžili sa beskorisnim raspravama.

Ako anarhija nema mapu onda mi (kao anarhisti) možemo slobodno raditi zajedno. Naši projekti možda ne bi bili razmjera generalnog štrajka, ili čak blokiranja uobičajenog poslovanja u glavnoj metropolitanskoj zoni, ali to bi bili anarhistički projekti. Anarhija bez mape ili pridjeva bi mogla biti ona u kojoj će kontekst odluka koje donosimo zajedno biti naša vlastita kreacija umjesto da nam isti bude nametan. To bi mogla biti anarhija sadašnjice prije nego nada u neki drugi dan. To bi postavilo teret uspostavljanja povjerenja na leđa onih koji zapravo imaju zajednički politički cilj (ukidanje države i kapitalizma) umjesto na leđa onih koji uopće nemaju cilj ili čiji je cilj u suprotnosti sa anarhističkim.

Anarhija bez mape ili pridjeva ne ignorira različitost već je umjesto toga postavlja u kontekst u kojem pripada. Kada smo suočeni sa trenutkom ekstremne tenzije, kada se čini da će sve što znamo biti promijenjeno, tada bismo mogli probati izbor skretanja na neku drugu stranu prilikom račvanja puta. Ako vjerujemo da se svijet može promijeniti i da bi se mogao promijeniti u radikalnom smjeru u odnosu na onaj kojim smo putovali tijekom proteklih nekoliko tisuća godina onda bismo trebali imati izvjesnog povjerenja u druge koji žele iste stvari.